

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.414/2013/13.szám

A Kúria a dr. Fehér Dániel ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Juhász Tímea jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vám Főigazgatóság I. rendű alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. március 26. napján kelt 26.K.28.689/2013/6. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva, illetve

a dr. Fehér Dániel ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Gégeny Dóra jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága II. rendű alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. június 19. napján kelt 12.K.27.178/2013/11. számú ítélete ellen a II. rendű alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.28.689/2013/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja, továbbá a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.178/2013/11. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 1.000.000 (azaz egymillió) forint elsőfokú és 500.000 (azaz ötszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget, a II. rendű alperesnek 15 napon belül 2.000.000 (azaz kettőmillió) forint elsőfokú és 1.000.000 (azaz egymillió) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.500.000 (azaz egymillió-ötszázezer) - 1.500.000 (azaz egymillió-ötszázezer) forint kereseti és 3.500.000 (azaz hárommillió-ötszázezer) - 3.500.000 (azaz hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes fő tevékenysége fémszerkezetek /vágott, hajlított betonvas, cölöp-, rézarmatúra/ gyártása, amelyeket bér munkában végeztetett, ezen kívül folytatott betonvas kereskedelmet, szerelést. A szükséges anyagokat, illetve árukat belföldi, közösségi és harmadik országbeli szállítóktól szerezte be, legnagyobb belföldi számla kiállítója a 2009. májusától felszámolás alatt álló P. Kft., a 2009. december hónaptól végelszámolás, 2011. április 08-tól felszámolás alatt álló C. Kft., a 2009. október hónaptól végelszámolás, majd 2010. szeptember 14-től felszámolás alatt álló P. Kft. voltak (a továbbiakban együtt: Kft.-k).

A P. Kft. ügyvezetője alakulásától 2007. augusztus 2-ig P. I., 2007. május 29-től a felszámolás megindulásáig F. Gy. volt, aki mindenben (rendelés, szállítás, számlázás) P. I. utasításai szerint járt el. A C. Kft. ügyvezetője 2007. október 04-től a végelszámolás kezdetéig P. I. volt.

A P. Kft. ügyvezetőivel és egyes üzleti partnereivel szembeni büntetőeljárásban P. I. akként nyilatkozott, hogy 2006. közepétől a felperes megkeresésére, az általa nyújtott pénzügyi fedezet mellett, és utasításai szerint folytatott külföldi árú beszerzést, majd belföldi értékesítést a felperes részére. A közösségen belüli termékbeszerzések után a Kft.-k nem fizettek általános forgalmi adót (áfa), míg felperes a Kft.-k által részére kibocsátott számlák áfa tartalmát levonásba helyezte.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Igazgatósága a felperesnél 2007. január 1. és december 31. közötti időszakra valamennyi adóra és költségvetési támogatásra /kivéve: áfa 2007. január-március/ kiterjedően lefolytatott bevallások utólagos vizsgálatára irányuló, új eljárásban végzett ellenőrzés eredményeként a 2011. október 12. napján kelt határozatával a felperest 5.902.000 Ft társasági adó /tao/, 542.115.000 Ft áfa, 1.400.000 Ft különadó adókülönbözet, 271.057.000 Ft adóbírság és 225.768.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljárta a felperes a 2012. április 4. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Ügyek Adóigazgatósága a felperesnél 2008. január 1-től 2008. december 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan áfa adónemben végzett bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés eredményeként a 2011. november 11. napján kelt határozatával a felperest 491.389.000 Ft - adóhiánynak minősülő - adókülönbözet, 245.694.000 Ft adóbírság és 204.972.000

Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljáró Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Ügyek és Adózók Adó Főigazgatósága Főigazgatója a 2012. április 11. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot - az indokolás kiegészítésével - helybenhagyta.

Az adóhatóság döntését a határozat és az azt megelőző elsőfokú határozat vonatkozásában az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény /a továbbiakban: régi Áfa tv./ 32.§ /1/ bekezdés a) pontja, 35.§ /1/ bekezdés a) pontja, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény /a továbbiakban: Sztv./ 15. § /3/ bekezdése, 165.§ /2/ bekezdése, 166.§ /2/ bekezdése, a másodfokú határozat és az azt megelőző elsőfokú határozat vonatkozásában a 2007. évi CXXVII. törvény /a továbbiakban: új Áfa tv./ 119.§ /1/ bekezdése, 120.§ a) pontja, 127.§ /1/ bekezdése, az Sztv. 165.§ /2/ bekezdése, 166.§ /2/ bekezdése alapján hozta meg, mindkét eljárásban az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 97.§ /4/ bekezdését alkalmazva.

A határozatok indokolása szerint az adóhatóság vizsgálta a felperes és a kft-k szerződéses kapcsolatait, és miután a szerződések körében büntető eljárás, nyomozás is indult, megtekintette a kihallgatási jegyzőkönyveket, nyilatkoztatta P. I., F. Gy., felperesnek a vizsgált időszakbeli ügyvezetőjét: K. L., az ellenőrzéskori ügyvezetőjét: D. R., az üzemvezetőjét: B. B., az irodavezetőjét: H. B., külföldre irányulóan információ kérést (SCAC megkeresést) küldött, az adózó üzleti tevékenységével kapcsolatos bankoktól információkat kért, értékelte a nemzetközi megkeresésre kapott dokumentumokat, a bankok tájékoztatóit, vizsgálta a Kft.-knél végzett adóellenőrzések iratait, fuvarozó cégeket nyilatkoztattott. A vizsgálat eredményeként azt állapította meg, hogy felperes a Közösségen belüli cégektől beszerzett betonacél utáni áfa fizetési kötelezettség csökkentése céljából, az értékesítési láncolatba színlelt - tényleges gazdasági tevékenység nélküli - kereskedőként a Kft.-ket beépítette. Azt a tényt, hogy a beszerzett termékek ténylegesen továbbértékesítésre kerültek, az adóhatóság nem vitatta. A Kft.-k közreműködésével olyan látszatot keltett, mintha a külföldi társaságokkal a Kft.-k ténylegesen kereskedelmi kapcsolatban álltak volna, valójában a Kft.-k képviselői csak aláírták a felperes által megszervezett, és lebonyolított beszerzések megrendeléseit, a szállítási szerződéseit, és értékesítést színlelve az adózó felé valótlan tartalmú számlák kiállításával adtak lehetőséget arra, hogy a felperes ezen számlákban felszámított adóként szereplő összegeket az adóhatósághoz benyújtott bevallásaiban az értékesítés után fizetendő adót csökkentő, levonható adóként szerepeltesse.

A P. féle cégek a külföldről megvásárolt áruk vételárát egy zárolt technikai számláról utalták az eladónak, amely számlára először a

felperes helyezte el a vételárat, a számláról csak meghatározott helyre és meghatározott jogcímre lehetett utalni, így volt biztosítva, hogy a pénz elérkezzen a tényleges vevőtől a tényleges eladóhoz.

Az adóhatóság a Kft.-k számláit nem fogadta el hiteles bizonylatoknak, mivel a felperes viszonylatában gazdasági esemény ténylegesen nem jött létre, a közöttük lévő ügyletek fiktívek voltak és kifejezetten a belföldi áfa fizetési kötelezettség jogtalan csökkentését célozták.

A II.r. alperes megállapította, hogy felperes a P. Kft. részéről 2007. április 10-én, „ármódosítás a február 12-én kelt szerződéshez” gazdasági eseményről kibocsátott számlát szerepeltetett könyvelésében, amely alapján 35.000.000 Ft összeget anyagköltségként, 7.000.000 Ft áfa-t levonható adóként könyvelt. A P. Kft. ténylegesen nem végzett értékesítést a felperes felé, a helyesbítő számlának semmilyen gazdasági alapja nincsen, így az nem hiteles bizonylat.

A felperes 2007. március 27. napján értékesített egy Peddinghaus vágógépet az R. R.-B. GmbH kapcsolt vállalkozása részére. A számla az eszközön kívül még egyéb járulékos költségeket (szállítást, daruzást) is tartalmazott, értéke 11.500 EUR (2.855.910 Ft) volt. A felperesi nyilvántartás szerint a gép 2004. január 1-jei bekerülése értéke 4.313.571 Ft, az eszköz az eladás napjáig nem került aktiválásra, nem helyezték üzembe, így értékcsökkenése sem volt. A társaság a gépet az eladás napjáig a bekerülési értéken tartotta nyilván, ezen az összegen vezették ki a „1610 beruházások” főkönyvi számláról. A II.r. alperes elfogadta, hogy adózó szokásos piaci árnak a beszerzési árat tekintette, de mivel a gépet nem ezzel az árral értékesítette, és nem alkalmazta (törvényi előírás ellenére) a Tao tv. 18.§ /1/ bekezdés b) pontját, módosítania kellett a 2007. évi tao alapját a piaci ár és az alkalmazott ár különbségével.

A felperes kereseteiben a határozatok megváltoztatását és fizetési kötelezettségei alóli mentesítését kérte. Álláspontja szerint a határozatok sértik a Tanács 1977. május 17-i 77/388/EGK Hatodik Irányelv 2., 4., 5., 9., 14., 17., 22., 168., 273. cikkeit, az Alaptörvény 28. cikkének /2/ bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 1.§ /2/ bekezdését, 50.§ /1/ bekezdését, 54.§ /3/ bekezdését, 62.§ /3/ bekezdését, az Art. 1.§ /2/ és /7/ bekezdéseit, 2.§ /1/-/2/ bekezdéseit, 97.§ /4/ és /6/ bekezdéseit, az Áfa tv. alkalmazott jogszabályhelyeit, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 27.§ /5/-/6/ bekezdéseit. Állította, hogy a P. féle cégek és közöttük valós, nem fiktív gazdasági események történtek, amelyet a kapcsolódó iratai igazolnak, így a valósággal egyező számlatartalmak alapján jogszerűen gyakorolta adólevonási jogát. Az adóhatóság megállapításait valójában büntetőeljárás során tett módosított, gyanúsítottai vallomásokra alapította, tényállás tisztázási

kötelezettségét nem teljesítette, tételesen számlánként és a számlákhoz kapcsolódóan ügyletenként nem vizsgálta a megvalósult gazdasági eseményeket.

A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 12.K.27.178/2013/11. számú ítéletében az alperes 35664318152 iktatószámú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Indokolása szerint az adóhatóság nem alapíthatja döntését a büntető eljárás során tett tanúvallomásokra és gyanúsítottai vallomásokra, ezek felhasználásának előfeltétele a büntető eljárás lezárása, amelyet követően kerülhet sor a büntető bíróság ítéletében foglalt megállapítások átvételére, azok bizonyítékként való felhasználására. Az elsőfokú bíróság osztotta felperes azon álláspontját, hogy az alperes nem vette figyelembe e kereskedelmi tevékenység sajátosságait, törvényszerűségeit. Az ügyletek tételes vizsgálata nélkül minden alapot nélkülöz az adóhatóság azon megállapítása, hogy a P. féle cégek a kedvezőbb beszerzési árakat csak úgy tudták biztosítani, hogy az áfát nem vallották be, és nem fizették be a költségvetés felé.

A megismételt eljárásban az elsőfokú adóhatóságnak vizsgálnia kell, hogy felperes tudta, vagy tudnia kellett volna, a P. féle cégek részéről szabálytalanságot követtek el, illetve adócsalásban részt vesz. A P. Kft. helyesbítő számlája körében is bizonyítást kell az adóhatóságnak lefolytatnia, ahogyan a vágógép ára vonatkozásában.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 26.K.28.689/2013/6. számú ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. E bíróság szintén megállapította a tényállás tisztázatlanságát, nem fogadta el P. I. vallomását a bizonyítékok között, kifejtve, hogy a büntető eljárás eltérő célja miatt az ott felvett gyanúsítottai meghallgatások nem képezhetik közigazgatási eljárás megállapításainak anyagát. Szintén azt állapította meg, hogy az egyes gazdasági ügyletek tételes vizsgálata nélkül megalapozott alperesi döntés nem hozható. Az adóhatóságnak a megismételt eljárásban egyenként kell vizsgálnia, értékelnie a számlákhoz kapcsolódó gazdasági eseményeket és azt, hogy felperes tudta-e vagy tudnia kellett volna az adókijátszásban való részvételéről.

Az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben az ítéletek hatályon kívül helyezését és a keresetek elutasítását, illetve az elsőfokú bíróságok új eljárásra utasítását kérte. Az alperes fenntartotta és megismételte a határozataiban foglaltakat, álláspontja szerint bizonyított tényállás alapján jogszerű határozatot hozott, amely folytán az elsőfokú bíróságoknak a felperes kereseteit el kellett volna utasítani. A jogerős döntések sértik az alkalmazott adójogszabályokat, a bizonyítékok értékelése

téves, hiányos és okszerűtlen.

A felperes érdemi ellenkérelmeiben az ítéletek hatályában fenntartását kérte.

A Kúria a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.178/2013/11. számú ítéletével szemben kezdeményezett Kfv.V.35.504/2013. számú felülvizsgálati eljárást egyesítette a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.28.689/2013/6. számú ítéletének felülvizsgálata iránti Kfv.V.35.414/2013. számú felülvizsgálati eljáráshoz.

Az alperes felülvizsgálati kérelmei alaposak.

A jogerős ítélet meghozatalát követően a peres feleknek lehetőségük van rendkívüli jogorvoslat igénybe vételére, ténykérdésben perújítási /polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény - Pp. - 260.§/, jogkérdésben felülvizsgálati /Pp. 270.§/ kérelmet terjeszthetnek elő. A felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül /Pp. 272.§ /2/ bekezdés, 275.§ /2/ bekezdés, BH2002. 490., KGD2002. 262./.

A Kúriának hivatalos tudomása van arról, hogy felperes és a Kft.-k közötti ügyletek, számlázások értékelésével, annak jogkövetkezményeivel kapcsolatban a másodfokú adóhatóságnak a 2005. február 01. - 2007. március 31. közötti időszakra meghozott határozatát, az elsőfokú határozatra is kiterjedően, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 24.K.28.364/2013/4. számú jogerős ítéletével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte. Ezen ítéletet a - másodfokú adóhatóság által kezdeményezett felülvizsgálat folytán eljárt - Kúria a 2014. március 13. napján kelt Kfv.I.35.433/2013/5. számú ítéletével hatályon kívül helyezte, és a felperesi keresetét elutasította.

A Kúria felülvizsgálati eljárásban a Kfv.I.35.433/2013/5. számú ítéletében már kifejtette jogi álláspontját felperesnek a Kft.-kel folytatott ügyleteire, számlázásaikra és azoknak az adótörvények szerinti minősítésére vonatkozóan. A Kúria Kfv.I.35.433/2013/5. számú döntésének jogi indokolása - amellyel a Kúria jelen tanácsa teljes körűen egyetért - a következő:

„A Pp. 3.§ (5) bekezdésében szabályozott szabad bizonyítás elvéből következően a bíróság - más jogszabályok rendelkezéseit megtartva - egyetlen bizonyítéknak sem tulajdoníthat súlyozott bizonyító erőt, és egyetlen bizonyítási cselekményt sem tekinthet a többi fölött állónak, eltérő értékűnek. További követelményt fogalmaz meg a Pp. 206§ (1) bekezdése, amely a bizonyítás eredményének mérlegelése során a bizonyítékoknak a maguk összességében való értékelését írja

elő a bíró számára. A mérlegelés irányadó szempontja a bíróság belső meggyőződése, melynek a logika, a közvetlen oksági kapcsolatok tapasztalatain kell alapulni.

A büntetőeljárás során a bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges tényeket mindenkor az 1998. évi XIX. törvény szabályai szerint önállóan állapítja meg, nincs kötve az adóhatóság, illetve a társadalombiztosítási szerv jogerős határozatához. A büntető bíróság előtt a terhelt nem köteles vallomást tenni, illetve nem köteles magára terhelő vallomást tenni, és a bíróság akkor is köteles további bizonyítékokat beszerezni, ha a terhelt beismerő vallomást tett, amennyiben pedig megtagadja a vallomástételt, a bizonyítékok egyike - a terhelti vallomás - ki is esik, így nyilvánvalóan csak az egyéb - a Be.-ben felsorolt - bizonyítékokra alapozhatja a tényállást.

A polgári peres eljárás során a bíróság a Pp. 4.§ (1) bekezdése szerint jár el, így őt sem köti határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás, azzal azonban, hogy határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt; azaz a büntetőügyben hozott ügydöntő határozatnak kötőereje van a bűnösség kérdésében.

Ennek következtében a Pp. XX. fejezetének hatálya alá tartozó perekben, tekintettel a Pp. 324.§ (1) bekezdés utaló szabályára, az adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata során a bíróság nem zárhatja ki az alperes által felhasznált bizonyítékok köréből a büntetőeljárás során keletkezett tanúvallomásokot, és azokat az egyéb bizonyítékokkal összevetve, a bizonyítékok összességének keretei között értékelnie kell.

Mind a Pp. 3.§ (5) bekezdése, mind a Pp. 206.§ (1) bekezdése szempontjából tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor P. I. büntetőeljárás során tett vallomását kirekesztette az adóhatósági határozatot megalapozó bizonyítékok köréből (a gyanúsított igazmondási kötelezettségének hiányában „a gyanúsított vallomás objektív körülménynek önmagában nem tekinthető”).

Tévedett továbbá az elsőfokú bíróság mind abban, hogy alperes részéről nem történt meg P. I. nyilatkozatai közötti ellentmondás feloldása (erről kifejezetten nyilatkoztatták 2009. július 23-án), mind abban, hogy határozatában nem jelölte volna meg azt, hogy P.I. előadásait milyen további bizonyítékok támasztják alá. A részletes indokokat már az elsőfokú adóhatósági döntés tartalmazta, azt az alperesi határozat - a rendelkező részében is megjelölve - K. L. ügyvezető nyilatkozatának értékelésével kiegészítette, kiemelte a pénzügyi műveletek természetét, felperes ismereteit, közreműködését.

Tévedett az elsőfokú bíróság a Kft.-k felperesen túli vevőkörének, mint bizonyítéknak a súlyozásában. Az alperesi határozat tárgya a Kft.-k által felperes részére kiállított számlákra alapított áfa levonási jog gyakorolhatósága, arra a Kft.-k másokat érintő ügyletei kihatással nincsenek. A Kft.-k adóvizsgálatának adataiból

mást, mint ami a felperesre irányadó, alperesnek nem kellett határozatában nevesíteni. A jogerős ítélet vonatkozó része irreleváns.

Az, hogy az alperes a számlakibocsátók terhére rótt mulasztások alapján tagadta meg a felperes áfa levonási jogának gyakorlását, az elsőfokú bíróságnak az iratokkal ellentétes megállapítása. Az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a bírósági felülvizsgálat tárgyát képező alperesi határozat azon okfejtését, amely az Áfa tv. 44.§ (5) bekezdése kapcsán éppen a felperesnek az ügyletekben betöltött szerepét értékelte.

Az elsőfokú bíróság az alperesi határozattal - az indokolás kiegészítése mellett - helybenhagyott elsőfokú határozatban felmerült Art. 2.§ (1) bekezdés szerinti rendeltetésszerű joggyakorlással összefüggésben elemezte és értékelte felperes osztrák cégvezetőjének Karl Lauernek, továbbá B. B.k és H. B. előadásait. A következtetés levonásánál az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a gazdasági élet sajátosságaira és gyakorlataira, még ha azok esetlegesen nem is irányulnak adókiírásszításra, nem alapozható áfa levonási jog.

Az elsőfokú bíróság azonban a felperes esetében a gazdasági tevékenység sajátosságaira is okszerűtlenül utalt. A felperes aktív részvétele a Kft.-k ügymenetében, az, hogy korábbi külföldi ügyfeleitől és még saját kultagjától is a Kft.-ken keresztül és tudottan áron alul vásárol, az egyéb adatokkal, különösen P. I. és F. Gy. nyilatkozatával összevetve, nem költség hatékony gazdálkodásra, hanem közvetítőkön keresztül a közösségi és a belföldi áfa szabályok tudatos megkerülésére enged következtetni.

A Kúria a jogerős ítéletnek a számlák tételes vizsgálatára vonatkozó indokait a perbeli tényállás mellett szintén alaptalannak értékelte. Az alperes a két számlakibocsátó perbeli időszakban keletkezett valamennyi számláját vizsgálat alá vonta, és egy folyamatos, hosszabb időn keresztül fennálló kapcsolat esetén nem feltétele a határozat jogszerűségének minden egyes számla tételes elemzése, indokolása.

Az alperesnek az Art. 1.§ (7) bekezdés alapján lehetősége volt annak vizsgálatára, hogy valós vagy csak látszólagos gazdasági események állnak a számlák mögött. Az Alkotmánybíróság a 724/B/1994. számú határozatában már vizsgálta az érvénytelenség kérdését, és megállapította, hogy az adóügyi és a polgári jogi jogviszony egymástól elválik, és az adóhatóság megállapítása nem hat ki a felek polgári jogi jogviszonyára, azaz az adóhatósági megállapítás nem eredményez kettős érvénytelenséget.

Az alperes a feltárt bizonyítékok alapján tehát vizsgálhatta az ügyletek valós tartalmát, azok összevetéséből juthatott arra a következtetésre, hogy a gazdasági események nem a számlák szerinti tartalommal valósultak meg, a számlák nem felelnek meg az Áfa tv. 35.§ (1) bekezdés a) pontjának, melynek következtében a felperest nem illeti meg az Áfa tv. 32.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti levonási jog. Az alperes által felsorakoztatott bizonyítékokat az

elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (5) bekezdésével és 206.§ (1) bekezdésével ellentétesen értékelte, egyes bizonyítékok figyelmen kívül hagyásával, mások áfa rendszerbe nem illeszkedő helyen való elemzésével okszerűtlen következtetéseket vont le."

A Kfv.I.35.433/2013/5. számú ismertetett kúriai ítélet a jelen eljárás (egyesített per) tárgyával tény- és jogazonos, e döntéssel a Kúria jelen tanácsa teljes körűen egyet ért, annak jogi indokolását osztja. A felperesnek a Kft.-kel folytatott ügyleteiről az adóhatóság az Art. 97.§ /4/ bekezdése szerinti széles körű bizonyítási eljárás alapján a Ket. 72.§ /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően bizonyított tényállást rögzített határozataiban, megjelölte és idézte az irányadó jogszabályokat, a tényállás és az alkalmazott jogszabályok összevetése alapján helytállóan állapította meg, hogy felperes az áfa fizetési kötelezettségének a csökkentése céljából, az értékesítési láncolatba színlelt kereskedőket (Kft.-k) és nem valós értékesítéseket épített be, amelynek jogkövetkezményeit az adóhatóság jogszerűen vonta le. Az elsőfokú bíróságok ellentétes álláspontja téves.

A Kúria megállapította, hogy a helyesbítő számla illetve a vágógép vonatkozásában is jogszerű a II.r. alperes határozata.

Mindezek folytán a Kúria a Pp. 275.§-ának /4/ bekezdése alapján a jogerős ítéleteket hatályon kívül helyezte és a felperes kereseteit elutasította.

A pervesztes felperes a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján köteles az I.r. és II.r. alperes elsőfokú és felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről, mértékéről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. március 13.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró